

loración pacífica de este nuestro río Amazonas, que recorremos en nombre adelantado de la Mar Océana.

Bixu miró un instante al río, raquítico y transparente e intentó recordar lo que los libros sabía del famoso Amazonas grande y oscuro, casi un mar en la noche, y pensó que aquel pobre hombre era como una cabra.

Los salvajes, prosiguió el conquistador, hostigan nuestras naves con dardos venenosos y flechas incendiarias. Y apuntó hacia la orilla con el trabuco. Al disparar, el arma se estremeció tanto que voló la culata, deshaciéndose en pedruzcos contra las piedras del puente.

Salvajes ...

Bixu le interrumpió. La caña había empezado a moverse tirada por el sedal que se hundía en el agua:

Perdone, pero es que pican.

Esos malditos mosquitos de esta tierra ignota.... -dijo el conquistador.

Bixu estaba cansado, así que tuvo una idea:

Creo que los salvajes se fueron por allá -Y apuntó hacia la arboleda.

Vive Dios que los alcanzaré, los conseguiré en esclavos, los conquistaré - dijo el conquistador, - y se los entregará a mí como botín glorioso de esta gesta

gure ibai hau pakean arakatzen eragozten digutenak, Itsas-Ozeanoko armada-buruaren izenean zeharkatzen ari bait gara.

Bixuk une batez ibaiari begiratu zion, ziztrina eta gardena, eta Amazonas famatuaz liburutatik zekiena gogoratzen saiatu zen, handia eta iluna, ia-ia itsasoa basoan bago bezala, eta gizaixo hura burutik jota zegoela pentsatu zuen.

-Basatiak, jarraitu zuen konkistatzaileak -gure ontziak azkon pozointsu eta gezi suemallez astintzen dituztenak. -eta ibai ertzera apuntatu zuen trabukoaz. Tiro egitean, arimak hainbezteko dardara egin zuen, kulata askatu egin zela, zubiko harrien kontra hauts bihurtuz.

-Basatiak...

Bixuk eten egin zion. Kainabera mugitzen hasia zen, uretan hondoratzen zen amuariak tiratzen bait zion.

-Barkatu, baina pikatu egin duté.

-Lurralde ezezagun honetako eltxo madarikatu horiek...-esan zuen konkistatzaileak.

Bixu aspertuta zegoen, beraz, ideia bat izan zuen:

-Uste dut basatiak hortik joan direla? -eta zuhaizti aldera apuntatu zuen.

-Harrapatuko ditut, Jaungoikoa testigu, esklabu bihurtuko ditut, konkistatuko ditut -esan zuen konkistatzaileak-, eta nire jaunari entregatuko dizkiot, historiak gogoratuko duen jesta honetako sari glorioso bezala. Banoa hara! -eta oiñu, egínez ibai ertzerantz abiatu zen.

Ordurako, Bixuren arraina ihesi joana zen, beraz, barandana eseri eta amuan beste zizare bat ipini zuen. Amuarria botatzen zuen bitartean, pentsatu besterik ez zuen egiten

Bixu regarde un moment la rivière raquitique et transparente qui coule à ses pieds, et essaie de se souvenir de ce qu'il a lu sur ce fameux Amazone un fleuve immense et obscur, presque une mer dans la forêt, et il en conclut que ce brave homme est vraiment cinglé.

- Des sauvages, -continue le conquistador-, qui harcèlent nos vaisseaux avec des dards empoisonnés et des flèches incendiaries. Ce disant, il pointe son arquebuse vers la berge. Sous le choc du tir, la crosse se pulvérise contre les pierres du pont.

- Des sauvages....

Bixu l'intrompt car sa canne vient de commencer à pencher, attirée par la ligne qui s'enfonce dans l'eau.

- Excusez-moi, mais ça mord-

- Ah maudits moustiques de cette terre indigne... continue le conquistador.

Bixu est fatigué. Tout à coup, il lui vient une idée.

- Il me semble que les sauvages sont partis par là-, et il lui désigne le bosquet.

- Devant Dieu, je les rattraperai, j'en ferai des esclaves, je les dominerai-, dit le conquistador-, et les livrerai à mon seigneur comme glorieux butin de cette épopée dont se souviendra l'histoire. J'y vais! - et dans un cri il s'élançe vers la